

ganske almindelig fra en Regering og et Flertal, der staar overfor en Opposition. Men jeg maa have Lov til at se det ærede Medlems Udtalelse her som Udtryk for den Beklagelse, som ogsaa jeg har ladet komme til Orde over, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed.

Naar det ærede Medlem nu siger, at Arbejderne vil gaa med Uvillie og Utilfredshed ind under denne Lovgivning, ja, saa er det jo muligt. Men skulde Forklaringen paa det ærede Medlems Udtalelse mon ikke ligge deri, at det ærede Medlem begaar den Forveksling, som saa mangfoldige Gange i lignende Situationer er begaaet, nemlig at forveksle den danske Arbejderbefolkning med det socialdemokratiske Parti paa Rigsdagen og de specielle Organisationer, som ude i Landet staar bag det?

Det ærede Medlem siger, at Regeringen maa ikke give sig Skær af at stille sig paa nogen af Siderne, hvor Talen er om Arbejdere og Arbejdsgivere. Nej, jeg vil ogsaa erkende, at Idealet her i Verden var dette, at de styrende var neutrale, fuldt ud neutrale, men Idealet naar man jo aldrig i denne Verden. Det ærede Medlem ved bedst, hvor langt den Regering, han var Medlem af, var fra det Ideal, han her forkynder. Jeg har her fra denne Plads i Aften gentagne Gange udtalt, at vi — jeg og det Flertal, hvortil jeg i denne Sag har støttet mig — ihar med Hensyn til de Tilbud, vi har gjort dette høje Ting, strakt os det længst mulige, strakt os saa langt, at jeg for mit Vedkommende ikke nærer Tvivl om, at det vilde have vakt den største Tilfredshed ude i den danske Arbejderbefolkning, om der i Dag kunde være gaaet Bud ud i Landet om, at vore Tilbud var accepteret. Men vi staar ved disse Tilbud. Vi er villige til endnu i det høje Folketing at gaa ind paa en Forhandling om Sagen, men vi er ikke villige til at strække os videre. Jeg kan da kun takke for, at man fra det radikale Venstres Side — jeg gaar ud fra, at Partiet agter at følge sin Ordførers Henstilling — vil stemme for dette Lovforslags Overførsel til eneste Behandling i det høje Folketing, og det skulde kun glæde mig, om Partiet derovre vilde bidrage paa effektiv Maade til, at den Enighed, der ikke her er naaet om Forslaget, kunde naas der. Jeg fra min Side har — det kan jeg med god Samvittighed sige — gjort, hvad gøres kunde indenfor de Rammer, der nu en Gang maatte fastholdes ved Behandlingen af dette Forslag, for at naa til Enighed, for at Forslaget kunde føres gennem Rigsdagen som Udtryk for en fælles Opfattelse. Det er ikke lykkedes, men

jeg tror, at man skal have nøjere Kendskab til denne Sag og navnlig skal have denne Sags Historie mere paa Afstand, end det ærede Medlem har, inden man foretager den Fordeling af Ansvaret, som det ærede Medlem har været saa god at foretage.

Brandes: Det er ikke første Gang, jeg har hørt sige — men ganske vist fra meget konservativ Side —, at der er en dyb Forskel mellem det socialdemokratiske Parti i Rigsdagen og Arbejderne her i Landet; men Sandheden af denne Betragtning har aldrig slaaet mig. Jeg har aldrig erfaret — og jeg har dog deltaget ret længe i det politiske Liv —, at Arbejderne som saadanne, de samvirkende Fagforbund, stillede sig forskelligt til en stor og betydningsfuld Sag — og dette er jo en stor og betydningsfuld Sag — fra det socialdemokratiske Parti her paa Rigsdagen. Den højtærede Indenrigsminister synes at antage, at der er Kræfter udenfor, som paavirker Socialdemokraterne her i Rigsdagen til at handle saaledes, som de gør. Da det just er Formanden for de samvirkende Fagforbund (Carl F. Madsen), der optræder for Socialdemokratiet her paa Rigsdagen i denne Sag, synes det mig ikke just, at det vilde være let at bevise den Forskel mellem de to Parter; jeg tror ikke, at sligt fører til noget. Det var maaske ogsaa mig muligt at sige til Indenrigsministeren, om hvis Redebonhed til Forhandling jeg overhovedet aldeles ikke har ytret Tvivl, at der var andre Magter, som trykkede paa ham end just de, der kommer frem her paa Rigsdagen. Det kan hælde, at Ministre, at Regeringen har at gøre med saadanne Magter, som ikke findes indenfor Forfatningen, men hører til den uskrevne Forfatnings Magter. F. Eks. er jo Arbejdsgiversamfundet — om jeg maa udtrykke mig saaledes — en Magt indenfor det større Samfund.

Den højtærede Indenrigsminister sagde til mig, at han syntes ikke, det var paa krævet, at jeg fældede nogen Dom. Jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister mener, at jeg overhovedet ikke har Ret til at tale i denne Sag. Det forekommer mig dog urimeligt. Jeg har den almindelige Medlemsret, men jeg har ogsaa den Ret, at jeg i dette Øjeblik repræsenterer Ordføreren for mit Parti; den synes mig tilstrækkelig.

Indenrigsministeren mener, at jeg ikke kender Sagens Detailler fuldkommen nøjagtigt, og samtidig sagde han til mig, at jeg havde den ikke paa tilstrækkelig Afstand til at kunne bedømme den. Men en